

English for Thai Friends **e-BOOK**

Quick Pick

Grammar
น่ารู้

ภาษาอังกฤษที่เราเรียนรู้ได้เร็ว

- ▶ เพื่อนเป็นเจ้าของหนังสือไวยากรณ์อังกฤษที่มีโครงสร้างสุดกระชับ
- ▶ เพื่อนสามารถเข้าใจไวยากรณ์อังกฤษได้มากยิ่งขึ้น
- ▶ เพื่อนรู้ว่า Tense ในภาษาอังกฤษมีกี่ Tense
- ▶ เห็นโครงสร้างและผูกประโยคเองได้ทันที
- ▶ มีเคล็ดลับจำกฎไวยากรณ์
- ▶ พบแนวภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวัน
- ▶ พันประโยคปริศนาลปมาลามาใช้ได้
- ▶ ใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องและว่องไว
- ▶ ต่อไปนี้เพื่อนจะพูด - เขียนอังกฤษได้อย่างไม่อายใคร

จิราภรณ์ จุฑารัตน์

The Knowledge Center
นำเสนอหนังสือดี มีคุณค่า

English for Thai Friends

Quick Pick

Grammar
น่ารู้

ภาษาอังกฤษที่เราเรียนรู้ได้เร็ว

- ▶ เพื่อนเป็นเจ้าของหนังสือไวยากรณ์อังกฤษที่มีโครงสร้างสุดกระชับ
- ▶ เพื่อนสามารถเข้าใจไวยากรณ์อังกฤษได้มากยิ่งขึ้น
- ▶ เพื่อนรู้ว่า Tense ในภาษาอังกฤษมีกี่ Tense
- ▶ เห็นโครงสร้างและผูกประโยคเองได้ทันที
- ▶ มีเคล็ดลับจากทฤษฎีไวยากรณ์
- ▶ พบแนวภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวัน
- ▶ พันประโยคปริกัลปมาลามาใช้ได้
- ▶ ใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องและว่องไว
- ▶ ต่อไปนี้เพื่อนจะพูด - เขียนอังกฤษได้อย่างไม่อายใคร

The Knowledge Center

นำเสนอหนังสือดี มีคุณค่า

จิราภรณ์ จุฬารัตน์

คำนำสำนักพิมพ์

หนังสือหลักการใช้ไวยากรณ์อังกฤษที่ถูกต้องเล่มนี้ ได้รวบรวมหลักการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษไว้ส่วนหนึ่งโดยละเอียด เหมาะสำหรับนักเรียนนักศึกษา และผู้สนใจศึกษาภาษาอังกฤษ เพราะการใช้ไวยากรณ์อย่างถูกต้องจำเป็นอย่างไร้ในการใช้ภาษาอังกฤษ

สำนักพิมพ์หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคนไทยเราไม่มีอะไรด้อยกว่าต่างชาติ ถ้าได้ศึกษา และได้รับข้อมูลที่ดีและถูกต้อง หนังสือ Grammar นำรู้เล่มนี้ ถือเป็นหนังสือที่อ่านง่าย เข้าใจง่าย และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริงๆ

ขอแสดงความนับถือ

The Knowledge Center

Quick Pick English for Thai Friends (ภาษาอังกฤษที่เราเรียนรู้ได้รวดเร็ว) เหมาะสำหรับผู้ที่สนใจศึกษาภาษาอังกฤษแต่มีเวลาว่างน้อย และยิ่งเหมาะอย่างยิ่งสำหรับนิสิตนักศึกษา ที่จะใช้อ่านบทบทวนแบบปัจจุบันทันด่วนเพื่อเตรียมตัวสอบในระดับพื้นฐาน (Fundamental) ถึงระดับกลาง (Intermediate)

ผู้เขียนได้ใช้ภาษาพูดในการอธิบายเพื่อให้ง่ายแก่การเข้าใจ และได้พยายามเลือกสรุปเอาแต่ส่วนที่สำคัญส่วนหนึ่งซึ่งจำเป็นต้องใช้ทั่วไปในชีวิตประจำวัน โดยเจตนาจะตัดความสับสนออกไป ลดความยุ่งยากให้น้อยลง พร้อมกับขีดตัวอย่างประกอบการใช้ประโยคในแต่ละจุดมุ่งหมายไว้ให้พิจารณาด้วย

เช่นหากว่าจะพูด เขียนประโยคเกี่ยวกับการใด อะไร หรืออย่างไร ผู้อ่านสามารถคาดหมายได้ในสารบัญ แล้วเลือกหัวข้อที่ต้องการพูด เขียนมาใช้ได้ ซึ่งอย่างน้อยก็อาจจะเผชิญตรงกับความสำเร็จ ดังนั้นหนังสือนี้จึงใช้ชื่อสั้นๆ ว่า "Quick Pick" อันหมายถึงตั้งภาษาอังกฤษมาใช้ได้โดยเร็ว

กราบขอบพระคุณบิดามารดาผู้กรุณาส่งเสริมให้เล่าเรียน ตลอดจนครูอาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาให้

ขอขอบคุณ Mr. Thom Allison ที่ปรึกษาฝ่ายวิชาการ ผู้เมตตาให้คำแนะนำเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษ

ท้ายสุดขอขอบคุณทุกท่านกำลังใจที่ให้การสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง

Chiraporn Chutarat, has written a masterful text for Thai speaking people to learn English quickly and correctly. The book is a useful adjunct to other texts used by students in formal English classes as well as for the casual learner. She has wedded English conversation and grammatical rules in a manner that is not intimidating and is even fun to use.

Any Thai speaker using this text should be able to quickly begin to use English expressions, including idiomatic expressions with a minimum of effort.

I, for one, eagerly await her next book on this subject matter and encourage her to complete a similar text for English speakers who want to learn to speak Thai.

Congratulations Khun Chiraporn Chutarat, on a great accomplishment.

Thomas A. Allison

สารบัญ

	หน้า	
บทที่ 1	ท่อนะพจน์ (Parts of Speech)	1
บทที่ 2	บุรุษสรรพนาม (Personal Pronoun)	5
บทที่ 3	กริยาช่วย (Modal Auxiliary Helping Verbs)	7
บทที่ 4	ใช้ และ ไม่ใช้ A, An, The (Articles)	17
บทที่ 5	ท่อนะเขียน (Sentence Structure)	25
	โครงสร้างกาล (Tense)	26
	ใช้รูปประโยคให้เข้ากับกาล (Sentence and Tense)	28
บทที่ 6	พจน์ เขียนมากกว่าหนึ่งประโยค (Compound Sentence)	43
บทที่ 7	พจน์ เขียนประโยคซับซ้อน (Complex Sentence)	51
บทที่ 8	ถูกเขากระทำ (Passive Voice)	67
บทที่ 9	ปริกัลปมาลา (Subjunctive)	69
บทที่ 10	อนุประโยคเงื่อนไข (Conditional Clause)	75
บทที่ 11	เรียงลำดับคำคุณศัพท์ (Adjective Series)	79
บทที่ 12	ขั้นเปรียบเทียบคุณศัพท์ (Degrees of Adjective Comparison)	81
บทที่ 13	ขั้นเปรียบเทียบวิเศษณ์ (Degrees of Adverb Comparison)	85
บทที่ 14	บอกเวลาพินิจา (Time Indication)	91
บทที่ 15	บวก ลบ คูณ หาร (Calculation)	95
บทที่ 16	เศษส่วน เปอร์เซ็นต์ (Fraction, Percent)	99
บทที่ 17	คำถามโยงท้าย (Tag Question)	101
บทที่ 18	ถ่ายทอดคำพูด (Direct and Indirect Speech)	103

เรื่องเล่าจากผู้เขียน

“ถ้าถูกพูดภาษาอังกฤษได้จะได้อะไรบ้าง จะมีโอกาสได้ทำงานกับบริษัทฝรั่งนะลูกนะ”

เป็นคำกล่าวของคุณพ่อซึ่งเคยพูดรอกหูอยู่ทุกวัน เริ่มตั้งแต่ฉันมีอายุราวสามขวบ ยังเด็กขนาดนั้นมันจึงไม่ยอมเข้าใจว่าทำไมต้องเรียนภาษาอังกฤษด้วย แม้ภาษาไทยก็ยังไม่ชัดเอาเลย แต่กระนั้นคุณพ่อก็เคียวเชิญ ชำยั้งสั่งพี่สาวให้เร่งกวัดขันให้ฉันท่อง A B C-Z ให้ได้ภายในหนึ่งสัปดาห์

กับวัยสามขวบ ฉันเพียรท่อง เอ บี ซี จนถึงแซด ได้อย่างกระต่อนกระแท่น ถ้าจะให้ให้ออกเสียงซ.ไซคงต้องรอลานานนับเดือนให้ฟันบนแถวหน้าขึ้นมาเต็มเสียก่อน เสียงเสียดสีแทรกซอกฟันจึงจะเล็ดออกมาได้ เมื่อยริมฝีปากอย่าบอกใคร หากว่านาที่ไหนออกเสียงไม่เป็นที่ถูกใจ ฝ่ามือหนาใหญ่ของพี่สาวก็ฟาดเปรี้ยงเข้ากลางหลัง เด็กก็สะอึกนะซี แล้วทีนี้จะท่องได้ยังไง ไม่ท่องก็ถูกทุบซ้ำ จำต้องท่องไปสะอึกไปอ้วกไปร้องไห้ไปด้วย ลำบากน่าดู

ภาษาอังกฤษน่าชิงชังเสียจริงๆ ฉันรู้สึกเช่นนั้นเพราะไม่สามารถมองเห็นถึงประโยชน์ของมันในยามนั้นได้ พอเข้าเรียนชั้นประถม ฉันกับพี่น้องรวมห้าคนต่างก็ถูกคุณพ่อกำชับให้ท่องศัพท์อังกฤษวันละ 20 คำ การทดสอบว่าลูกๆ เชื่อฟังคำสั่งกันแค่ไหนนั้น คุณพ่อมักทดสอบเราในระหว่างมื้ออาหาร จะมีข้อเข้า กลางวัน หรือเย็นก็สุดแท้แต่อารมณ์ของท่าน ทำให้ห้าพี่น้องพากันเป็นโรคเบื่ออาหาร ต่างเฉไฉว่ายังไม่หิวตามๆ กัน ถึงเวลากินข้าวเมื่อใด เหมือนฟ้าสาบสั่งให้ไปตายยังไงยังงั้น

“ตัวเองก่อนซี เค้าทีหลัง ตัวเองก่อน เอ็งนั่นแหละก่อน เดียวข้าทีหลัง” ห้าพี่น้องกระหู่ตอกเถียงต่อๆ กันว่าให้ไปนั่งยังโต๊ะอาหาร เพราะเราต่างก็

อยากจะนั่งให้ห่างมะเหงกของคุณพ่อกันทุกคน ฉันแสร้งทำอืดอาดจึงได้ลงนั่งเป็นคนสุดท้ายที่ซึ่งอยู่ไกลจากคุณพ่อที่สุด

โต๊ะอาหารมีลักษณะเป็นวงรี มีคุณแม่ด้วยก็เป็นเจ็ดคน คุณพ่อนั่งประจำหัวโต๊ะจึงสามารถเห็นหน้าซีดๆ ของลูกทุกคนได้ชัดเจน แต่ไม่มีลูกคนไหนอาจรู้สึกสบายตาทำนหรือก เราต่างเงยบงัน แต่ละคนเล็งดูชั้นล้อมราวกับว่ามันเป็นหมาเฝ้าหนอนไม่น่าจับแตะแม่แต่นิด และคอยเหลือดูว่าพี่น้องคนไหนจะจับช้อนก่อน เป็นอย่างนี้ทุกมื้อเลย

“กิน” คุณพ่อตะคอกบอกเรารวมๆ

เสียงลั่นโต๊ะขนาดนั้นพวกเราจึงตะครุบช้อนใครช้อนมันเกือบพร้อมกัน ต่างก้มหน้าจะตักอาหารใส่ปาก แต่คุณพ่อสั่งว่าอย่าเพิ่งตักเสียอีก “ตอบพ้อมาก่อนว่า ‘กิน’ ภาษาอังกฤษพูดว่ายังไง”

แน่ละ พี่ชายคนโตเรียนสูงกว่าเพื่อนจึงตอบโดยไม่ต้องคิด “eat” แล้วยิ้มโล่งใจก่อนจะตักกับข้าวให้ตัวเอง

“แล้วผักวางต้งกับเต้าเจี้ยวนี่ละลูก ภาษาอังกฤษพูดว่ายังไง” คุณพ่อดามไม่เจาะจงใคร

หากว่าตอบผิดหรือตอบช้าก็จะถูกทัฟตีตักข้าวเคาะกลางกะบาลทันที จึงไม่มีอาสาสมัครเสียงตอบสักคน ท่านทราบว่ศัพท์ยากเกินไปสำหรับเรา ต่อให้ท่านเฉลยให้ก็เป็นได้ว่ถ้าลูกจากโต๊ะปุ้บเราอาจจะบวบับลื้มไปเลย ดังนั้นเพื่อกันลื้มและสลายความน่าเบื่อของภาษาอังกฤษออกไป คุณพ่อจึงแนะนำให้เรารายศัพท์เป็นกลอนลูกโซ่ โดยเริ่มจากศัพท์ง่ายๆ ที่ท่านมั่นใจว่ลูกต้องรู้และจำได้ก่อน ท่านไม่เน้นเรื่องสำเนียงโนพยัญชนะเหลว (L, R, Y) ลูกจะกระดกลิ้นรัวไม่รัวช้างห้วมันก่อน ขอให้จำศัพท์ที่ได้กับใช้ถูกหลักเป็นพอ ข้อแม้ว่ต้องเป็นอังกฤษสลั้บกับไทย ท่านต้องการมั่นใจว่ลูกรู้ค้ำแปลกับควมหมายและศัพท์คำไหนที่ใช่ว่ายไปแล้วห้ามนำมาร่ายซ้ำอีกเป็นอันขาด ซึ่งพวกเราก็กอแบบปากหน่าย ทั้งที่ซึ่งแกใจดีว่ท่านพื้ให้เราได้รู้ศัพท์มากค้ำยั้งขึ้นเท่านั้นเอง

“กิน eat” คุณพอเริ่ม คนที่ต้องต่อศัพท์คนต่อไปคือคนที่นั่งใกล้ท่านที่สุด แล้วคนที่นั่งถัดไปๆ ต้องต่อให้ได้ หากใครติดขัดหรือชักช้าทั้งขงนานจะถูกทัฟพีเคาะไม้หัวก็ตัวสุดแต่ท่านจะเอื้อมถึง ฉะนั้นนั่งใกล้ท่านที่สุดก็โชคดีไป

“meat เนื้อ” น้องสาวต่อสวนทันใจ ยังให้คุณพออึ้งเป็นปลื้ม

“เกลือ salt” น้องชายคนเล็กพูดไม่ค่อยชัด แต่คุณพ่อก็อะลุ่มอล่วยให้ ‘ซอลท’ ใช้เสียงสระเอาได้

“สีเทา gray” พี่ชายว่า

“stay อยู่” พี่สาวร่ายต่อทันควัน ไม่มีส่ายปลายตามาหาฉันทันแต่่น้อย

“หู ear” ฉันท่อ และจากนั้นคุณพ่อกับลูกๆ ต่างก็ร่ายศัพท์วนกันไปเรื่อยๆ

hear-ได้ยิน, บิน-fly, sky-ท้องฟ้า, star-ดาว, ขาว-white, ไป-go, no-ไม่, ใช่-yes, เปิด-duck

เออ? มีศัพท์คำไหนใช้สระอັกบ้างหว่า? เห็นแววดาก็รู้ว่าน้องชายคิดอะไรอยู่ ขึ้นพักลอยโชนโชนในขามแกงแต่เขาไม่รู้ว่าศัพท์อังกฤษเรียกอย่างไร เขาจึงถูกทัฟพีเคาะกะโหลกหนึ่งทีตามธรรมเนียม แล้วคุณพ่อก็ไม่เฉลยให้ ลูกคนที่นั่งถัดไปอย่าใจเย็น ต้องคิดไว้ล่วงหน้าและต่อศัพท์อย่างด่วนจี๋ เราต่อกันเรื่อยไปจนถึง หมู-pig, kick-เตะ

ฉันท่อศัพท์ที่ใช้ไม่ติด ขณะนั้นนึกไม่ออกว่าศัพท์อังกฤษตัวไหนที่ออกเสียงสั้นเป็นสระอะ ด้วยที่นั่งห่างกันคุณพ่อกำโห้ไม่ถึงจึงสั่งให้พี่สาวเขกหัวฉันทน คุณพี่คงจะมึนมือกระมังจึงทุบเอาๆ คนถูกทุบก็ทนไปซี

เจ็บทั้งตัวเจ็บทั้งใจ ลูกจากโต๊ะอาหารไปได้ก็บอกตัวเองว่า นับแต่นี้ไปจะท่องศัพท์วันละ 50 คำ โดยเน้นท่องแต่สระเสียงสั้น อะ อัก อี เอะ แอะ อิ๊ก อัวะ โอะ เอาะ ทั้งหลายแหล่ เพียงหวังใจไว้ว่าจะได้เขกหัวเขาคืนบ้าง จำได้ว่าคราวที่ถูกเขกหัวจนน่วมนั้น ฉันทลงบันที่กระบายความเจ็บ เจ็บเพราะอังกฤษก็เขียนมันเป็นอังกฤษนี่แหละ เขียนเอง อ่านเอง เข้าใจเอง บันทึกลงไดอารี่จนติดเป็นนิสัย หากวันใดไม่ได้ลงก็เหมือนกับขาดบางสิ่งทีจำเป็นไป

ได้เริ่มเรียนอังกฤษในชั้นประถมนับเป็นโอกาสอันดีของฉันท เพราะครู

เน้นถึงการออกเสียงพยัญชนะ นักเรียนคนใดออกเสียงไม่ถูกท่านก็ให้ออกเสียงใหม่อยู่นั้นยันเย็น เลิกเรียนแล้วยังนั่งพ่นน้ำลายเป็นผอย F-H-V-Z นักเรียนส่วนใหญ่ออกเสียงเพี้ยนเป็น เอ็บ- เอ็ด- วี/แสด (อโฆชะ) แทนที่จะออกว่า เอฟ- เอช- ฟวี/แสด (โฆชะ)

คำศัพท์ก็เช่นกัน ท่านให้ท่องเป็นการบ้านวันละ 10 คำ ถึงตรงนี้ฉันโชคดีกว่าเพื่อนเพราะท่องจนไวแล้ว จึงทำให้ได้เงินใช้ทุกคราวที่เข้าเรียนวิชาอังกฤษ คือครูจะถามนักเรียนว่าศัพท์คำนี้แปลว่าอะไร ถ้าใครตอบผิดก็ถูกคนที่ตอบถูกตีฝ่ามือด้วยไม้ที่ของครู ฉันตีเพื่อนมาแล้วทุกคน คนที่ همینหน้าก็ตีหนักหน่อย คนที่ซอบๆ กันก็ยังมีมือ ได้ฟาดฝ่ามือเพื่อนจนแดงทุกชั่วโมงที่เรียนอังกฤษ ในที่สุดเมื่อลับหลังครูเพื่อนๆ จึงขอร้องว่าต่อไปนี้ให้ตีเบาๆ แล้วจะให้ฉัน 1 บาท... โอโฮ นักเรียน 42 คน ก็ 42 บาท เงินน้อยอยู่เมื่อไรสมัยนั้นคุณพ่อให้ค่าขนมแค่วันละ 5 บาท

ธุรกิจเริ่มเกิด นอกเหนือจากค่าตีให้เบาลงแล้ว ฉันยังมีรายได้เพิ่มจากที่ให้เพื่อนลอกการบ้านวิชาอังกฤษ คิดเพียง 10 ข้อ 2 บาท ถ้า 20 ข้อก็ 3 บาท ใจดีลดเปอร์เซ็นต์ให้ มีคนลอกโดยเฉลี่ย 35 คนx3 บาท=105 บาท หนึ่งเดือนเรียนอังกฤษรวมทั้งสิ้น 32 ชั่วโมง เพราะฉะนั้น 32x105 =3360 บาทต่อเดือน รายได้ดี ภาษีไม่ต้องเสีย ข้าวกลางวันกินฟรีโดยเพื่อนในห้องผลัดเวรกันเลี้ยงฉันทุกวัน สุดสัปดาห์ก็พาไปเลี้ยงหนัง ไปเล่นเครื่องเล่นในห้าง

อันที่จริงการบ้านเด็กป.7 ก็ใช่ว่ายากเย็นหนักหนาถ้านักเรียนไม่ซี้เกียจจนเกินไป ความเกียจคร้านของคนบางคนบังเกิดผลพลอยได้ให้คนที่ขยันกว่าฉันตื่นตัวเองอยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน เวลาว่างเลยรีบออกไปกระทั้งเทอม 2 เป็นธรรมดาของธุรกิจ ยามดวงดีไม่ต้องมีสิ่งใดมาอุดหนุนก็เด่นได้ ยามฤกษ์ร้ายมิตรสหายเกิดเกลื่อนกลายเป็นศัตรู เหตุเกิดจากเพื่อนกลุ่มหนึ่งเบียดไม่ยอมจ่ายค่าลอกการบ้านฉันจึงพาลเพื่อนคนอื่นๆ ที่เคยเป็นลูกค้าชั้นดีไปด้วย โดยมีให้ใครลอกการบ้านอีกแล้ว ส่วนในชั่วโมงอังกฤษหากว่าใครตอบคำถามที่ครูถามไม่ได้ และถ้าครูให้ฉันเฉลยเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา และถ้าฉันตอบได้ครูจะให้ฉันทำโทษเพื่อน

แทน ฉันก็จะตีเพื่อนให้หนักหน่วงกว่าเดิม

มันเป็น trick ทางธุรกิจ เมื่อเพื่อนยิ่งเจ็บก็ยิ่งจ่ายเพิ่มเป็นสองเท่า ใจคนแข็งแค่ไหนเงินข้างออกได้ตั้งคะแนน ฉันให้บริการอีกครั้ง สองครั้ง สามครั้ง บ่อยครั้งเข้าครูอะใจว่าโยนนักเรียนจึงทำการบ้านได้ตรงกันยังกับลอกกันมา ระยะเวลาหลังครูตรวจสมุดการบ้านแต่เฉพาะของฉันเล่มเดียว หากต้นฉบับถูกก็ถูกกันทั้งห้อง ถ้าผิดก็ผิดกันถ้วนหน้า ฉันเดาว่าครูต้องทราบบ้างว่าพวกเราลอกการบ้านกัน แต่โดนท่านจึงไม่ได้ถามแล้วชำระโทษนักเรียนทั้งห้องเสียเลย

ฉันบอกเพื่อนๆ ว่าเลิกลอกกันเสียทีดีไหม ถ้าครูจับได้ฉันจะถูกตีไปด้วย ทว่าเพื่อนก็ไม่ใส่ใจ ยังคงขี้เกียจและอัดฉีดค่าจ้างให้อยู่ที่นั่น ฉันจึงคิดวิธีตัดนิสัยโดยแกล้งทำการบ้านผิดๆ ให้ลอกกัน เช่นมีข้อหนึ่งครูให้มาว่า

How long have you been working here, Somsak? (คุณทำงานอยู่ที่นี่มานานเท่าไรแล้ว, สมศักดิ์?) คำคุณศัพท์ long ที่หมายถึง ยาวหรือนานเป็นศัพท์ง่ายๆ ที่เชื่อว่าเพื่อนทุกคนต้องรู้ แต่เพื่อเป็นการตบตาเพราะยาวตรงข้ามกับสั้น/เตี้ย ฉันจึงแกล้งตอบเพื่อนๆ ไม่มีเฉียดกับคำถามที่ครูให้มาแม้แต่นิด แล้วเพื่อนๆ ก็ลอกตามกันอย่างสนิทใจ

No, I couldn't be that short anymore. No more! (ผมไม่อาจเตี้ยไปกว่านี้ได้อีกแล้ว, เลิกเตี้ยเสียที!)

ลองวัดความสามารถในการลอกของเพื่อนอีกสักหน่อย โดยคำว่า No more! ฉันเขียนไว้ด้วยหมึกสีแดง เพื่อนมันก็แดงด้วย ส่วนคำตอบในข้ออื่นฉันเขียนด้วยหมึกสีเขียว มันก็ขอเขียวด้วยกันทุกคน และบางข้อฉันตอบส่งเดช เช่น Yes, I don't. (ใช่ค่ะ หนูเปล่าทำ) หรือ No, I do. (เปล่าค่ะ หนูทำเอง) มันก็เอากับฉันอีก และสำหรับบางข้อฉันแสร้งตอบว่า "Youๆ can come. Ha!ๆ ฮ่า Heๆ ฮี" มันก็เฮฮาลอกกันทั้งห้อง ช่างไม่ฉงนกันสักนิดว่าภาษาฝรั่งเมืองไหนจะใส่มั้ยมก นอกจากจะไม่มีไหวพริบในการเดาแล้ว ยังไม่มีพรสวรรค์ในการลอกเอาเสียเลย

ตรวจคำตอบพิลึกพิลั่นอย่างนั้นครูก็รู้เท่าทันว่าลอกกันมา ฉันถูกหวดกันเป็นคนแรกที่หน้าชั้นเรียน ต้องยืนขาเดียวกางสองแขนปากคาบชอล์กคาไว้

คายเมื่อไรครูจะจับมันมัดลงคอ น้ำลายก็ไหลยืดยั้งกับตันยางถูกกรีด

เมื่อการสอบไล่จวนจะถึง เด็กป.7 ส่วนใหญ่ก็เตรียมปั่นผืนกันว่าจะ เป็นแพทย์บ้าง คุุบบ้าง นักธุรกิจบ้าง แต่ละคนมองหาสถานที่ศึกษาแห่งใหม่ ให้ตรงฝัน โดยไม่ทันคิดว่าจะสอบไล่ผ่านหรือเปล่า ถ้าไม่ผ่านจะทำอย่างไร จริงดังว่า เพื่อนๆ ตกภาษาอังกฤษซึ่งเป็นวิชาบังคับ ทำให้ต้องเรียนซ้ำชั้นขณะที่ ฉันท้ายไปเรียนมัธยมที่สถาบันอื่น ขาดเพื่อนสนิทผู้รู้ใจจากโรงเรียนเดิมทำให้ ฉันทงเหงาหงอยพอสมควร รู้สึกผิดที่ตนเองมีส่วนทำให้เพื่อนรักสอบตก ฉันทงเงิน จนไม่คิดว่าเพื่อนจะเป็นยังไง ฉันทได้เงินแล้วเพื่อนได้อะไร ฉันทเห็นแก่ตัว ไม่รัก เพื่อน ฆ่าเพื่อนทางอ้อม ฉันทไม่เอาไหนจริงๆ นั่นแหละ

เอาใหม่ เปลี่ยนความคิดเสียใหม่ เก็บเรื่องเงินทองธุรกิจไว้ก่อน ต่อจาก นี้ไปถ้าเพื่อนใหม่คนไหนถามอะไรที่เกี่ยวกับอังกฤษที่ฉันทเผลอรู้อุดี ฉันทจะ ไม่เก็บเงินเขา แต่จะเต็มใจช่วยกันไขข้อสงสัย ไม่ก็พาไปพบอาจารย์ให้ท่านแนะ จะดีกว่า ฉันทสืบความคิดนี้แต่นั้นมา แต่ทว่าลมกิเลสมันพัดลึกลงในเลือด เพราะ ยิ่งเรียนสูงมากขึ้นเท่าไรรายได้จากการรับแปลรายงานการวิจัยและวิทยานิพนธ์ ก็สูงขึ้นตาม ฉันทะปี่ตะบันรับจ้างแปลตะอย่างไรสำนึกว่าเมื่อรับปริญญาแล้ว เพื่อนจะเหลือคุณสมบัติและทักษะอะไรไว้เลี้ยงชีพ

ฉันททำผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่าต่อเพื่อนๆ ครั้งหนึ่งครั้งเดียวและครั้งสุดท้ายที่จำ ได้ดีคือคราที่กลุ่มเพื่อนสนิทและฉันทได้เข้าฝึกงานในบริษัทต่างชาติ เราสนุก กับงานอยู่สามเดือน ฉันทถูกดึงให้ไปสังกัดประจำในบริษัทแห่งหนึ่งที่ตั้งเพื่อนๆ ต่างฝันว่าจะได้ไปประจำที่นั่น ท้ายสุดฉันทได้งานใน ‘บริษัทฝรั่ง’ สมตั้งใจ คุณพ่อ แต่เพื่อนๆ ของฉันทอยู่ไหน

ร่วมงานกับฝรั่งกว่าสิบปีฉันทก็พบว่าภาษาอังกฤษสั่นไหลดีตลอด เจ้านาย ซึ่งเป็นอเมริกันแท้ๆ ก็ยังไม่แคร์ไวยากรณ์ ตรงกันข้าม เพื่อนร่วมงานชาว เอเชียจนกลับจริงจัง ไม่ว่าจะพูดจะร่างจดหมายไวยากรณ์นี้ไม่มีหลุดเลย

ไวยากรณ์จำเป็นนักหรือ? ก็คงไม่ ถ้าคนสองคนสนทนากันรู้เรื่อง

“จะต้องการไปถึงชลบุรี, ผม” ฉันทเคยเห็นฝรั่งหัวแดงดุษย์เข้าไปถาม

หญิงไทย ผู้กำลังยืนขายแว่นตาบนแผงลอยย่านสุขุมวิท “คุณไม่รู้ไหมจะทางไหนผมไป”

ไม่รู้ไหม? ไม่รู้ไหม? ฉันเห็นสาวไทยมีสีหน้างัวจืดใจแล้วจึงจุปากใบ้บื้ออกทางให้เขาไปขึ้นรถบขส.ได้

อีกตัวอย่างที่กรุงโรม “I want look one shoe, you know shop where?” หนุ่มไทยถามหนุ่มอิตาเลียน

“ผมอยากดูรองเท้าสักคู่” ความชินปากของชาวไทยที่มักจะพูดอย่างนั้นอยากดูเสื้อกางเกงสักสองสามตัว จะไปดูผักสดมาจัมน้ำพริกสักหน่อย แต่ที่แท้จะซื้อนั่นเอง นี่ก็เป็นวัฒนธรรมไทยอย่างหนึ่งซึ่งหลอมคนไทยให้ร่วมใช้ร่วมเข้าใจโดยพร้อมกัน ทว่าฝรั่งจะไม่แงงแยหรือกรี ว่าคนถามอยากจะทำไม่รองเท้าข้างเดียว (one shoe)

แม้เขาทั้งสองใช้อังกฤษซึ่งต่างวัฒนธรรมกันแต่ไวยากรณ์ก็มีเซออุปสรรคฝรั่งเต็มอกเต็มใจซึ่งนี้วิยัตคอตตอบเป็นอังกฤษว่าร้านขายรองเท้าหนังอยู่ทางโน้นหนุ่มไทยฟังไม่เข้าใจนักแต่ก็ได้รองเท้าคูใหม่ราคาแพงหุฉีมาสวม

งั้นไวยากรณ์ก็สำคัญ? มันไม่ควรต้องถูกละเลย และถ้าไม่อยากซื้อของราคาแพงกว่าคนอื่นก็น่าศึกษาไว้

ไวยากรณ์น่าเบื่อ? ขอดตอบว่าไม่จริง แต่การจะสื่ออังกฤษอย่างไรให้เขาเข้าใจได้ถูกต้องตรงกับความคิดของเราต่างหากที่น่าเบื่อ โปรดเชื่อว่าฉันคือหนึ่งในมณุษย์ผู้ระอาภัยกับกฎเกณฑ์ต่างๆ มากที่สุดในโลก ฉันซึ่งใจดีว่าไวยากรณ์อังกฤษอาจก่อความเครียดให้เพื่อนๆ ได้ แต่มันคงไม่เครียดเท่ากับแฟนขอเล็กหรือกนะ

จะเรียนอังกฤษให้ได้ผลดีต้องไปเมืองนอก? มันขึ้นอยู่กับว่าเรารักที่จะเรียนและทุ่มใจใส่ ไม่ใช่สถานที่จ๊ะ

ตั้งแต่เด็ก พื้นฐานการศึกษาภาษาอังกฤษของฉันเริ่มขึ้นในประเทศไทยในทุกมุมของบ้าน โดยเริ่มจาก...

1. ท่อง A ถึง Z โดยออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจนอย่างไม่อายว่าริมฝีปากจะบิดเบี้ยวไปตามเสียงอักษร เพราะพยัญชนะแต่ละตัวมีแหล่งเกิดต่างที่กันในฐานกรณ์ เสียงจะหลุดออกมาได้จากคอหอย เพดานอ่อน เพดานแข็ง ลิ้น ซอกไรฟัน ริมฝีปาก และกึ่งโพรงจมูกกึ่งเพดานอ่อน (โฆชะนาสิก) การเห็นค่าว่าควรออกเสียงพยัญชนะให้ชัดเจนเสียแต่บัดนี้จะมีผลดีในยามที่เราฟังอังกฤษให้ฝรั่งฟัง
2. ท่อง A-Z ได้แล้วจึงเตรียมจำคำศัพท์โดยร่ายศัพท์เป็นลูกโซ่เพื่อให้จำง่ายและลืมยาก
3. ศัพท์คำไหนเป็นคำกริยาก็ก็นักกริยาสามช่องของมันด้วย
4. ฝึกหูให้คุ้นเคยกับสำเนียงอังกฤษไว้แต่เนิ่นๆ โดยกรพังเพลง เช่น ยัวร์-รอล-เวย์-ซอน-มาย-มายด์ (You're always on my mind.) เคยจดมั่วๆ เป็นไทยไปขับร้องหน้าชั้นเรียน ครูยังหลงเคลิ้มให้ลิบเต็ม
5. เห็นชาวอังกฤษที่ไหนเมื่อไรไม่ว่าที่ไหน ต้องผูกมิตรเพื่อหวังจะได้ยินเขาพูดและยึดสำเนียงของเขามาใช้
6. ฝึกอ่านออกเสียงตามฝรั่งคือใช้วรรณยุกต์โทเช่น อีส-อิส-อะ-บุ๊ก แทนที่จะออกเสียงเป็นวรรณยุกต์ตรีหรืออย่างที่เคยได้ยินพี่สาวพูด... ดิส-อิส-อะ-บุ๊ก (This is a book. Book ฉันออกเสียงว่า บู้ค มีเซ่ บู้ค และคำศัพท์คำอื่นๆ ก็อ่านโดยใช้เสียงวรรณยุกต์โท ส่วนวรรณยุกต์ตรีฉันมักใช้ในประโยคคำถาม)
7. ลสำรวจอวัยวะร่างกายของตัวเองและสิ่งของต่างๆ รอบตัวว่ามีอะไร และศัพท์อังกฤษเรียกว่าอย่างไร หากยังไม่เคยรู้ก็หาพจนานุกรมไว้สองสามเล่ม โดยเลือกซื้อชนิดที่แปลอังกฤษเป็นอังกฤษไว้ด้วย
8. เปิดพจนานุกรมแล้วก็เล็งดูเสียงหนักในพยางค์ด้วยว่าคำนั้นๆ เน้นหนักในส่วนไหน เช่น comfortable ฉันออกเสียงดังๆ หรือในใจก็ได้ว่า คัม-ฝัดร์-ตะ-บิ้ล ปฏิบัติเช่นเดียวกันนี้กับทุกๆ คำที่มีหลายพยางค์

Quick Pick English for Thai Friends

- ▶ ก่อนจะพูด (Parts of Speech)
- ▶ บุรุษสรรพนาม (Personal Pronoun)
- ▶ กริยาช่วย (Modal - Auxiliary -Helping Verbs)
- ▶ ใช้ และ ไม่ใช้ A, AN, THE (Articles)
- ▶ ก่อนจะเขียน (Sentence Structure)
 - โครงสร้างกาล (Tense)
 - ใช้รูปประโยคให้เข้ากับกาล (Sentence and Tense)
- ▶ พูด - เขียนมากกว่าหนึ่งประโยค (Compound Sentence)
- ▶ พูด - เขียนประโยคซับซ้อน (Complex Sentence)
- ▶ ถูกเขากระทำ (Passive Voice)
- ▶ ปรีกัลปมาลา (Subjunctive)
- ▶ อนุประโยคเงื่อนไข (Conditional Clause)
- ▶ เรียงลำดับคำคุณศัพท์ (Adjective series)
- ▶ ชั้นเปรียบเทียบคุณศัพท์ (Degrees of Adjective Comparision)
- ▶ ชั้นเปรียบเทียบวิเศษณ์ (Degrees of Adverb Comparision)
- ▶ บอกเวลานาฬิกา (Time indication)
- ▶ บวก ลบ คูณ ทหาร (Calculation)
- ▶ เศษส่วน, เปอร์เซนต์ (Fraction, Percent)
- ▶ คำถามโยงท้าย (Tag Question)
- ▶ ถ่ายทอดคำพูด (Direct and indirect Speech)

